

Kulturdepartementet
Postboks 8030 Dep
0030 OSLO

Oslo, 31. august 2016

Deres ref.: 16/1857

Høringsuttalelse om forslag til ny åndsverklov

Vi viser til Kulturdepartementets høringsbrev av 17. mars 2016 og høringsnotat med forslag til ny åndsverklov. Kopinor vil benytte anledningen til å fremme synspunkter på utvalgte bestemmelser i lovforslaget. Kopinors medlemsorganisasjoner vil avgjøre egne høringsuttalelser så langt de finner det ønskelig.

Vi støtter ønsket om å forenkle og tydeliggjøre åndsverkloven og mener departementet langt på vei har lyktes med det. Vi vil likevel bemerke at forenklingen enkelte steder etter vår oppfatning skaper uklarhet og vil få utilsiktede konsekvenser. Vi vil komme med innspill til enkelte bestemmelser nedenfor, men oppfordrer generelt til en systematisk gjennomgang og konsekvensanalyse av de foreslåtte endringene i det videre arbeidet med lovrevisjonen.

Innledningsvis vil vi også påpeke at nordisk rettsenhet har vært og fortsatt er svært viktig på opphavsrettens område. Selv om den norske åndsverkloven nå gis en ny struktur, oppfordrer vi departementet til fortsatt å arbeide for felles substansielle bestemmelser.

Vi ser dessuten at departementet så langt ikke har imøtekommet våre tidligere innspill, senest i brev av 18. juni 2015, om blant annet subsidiær nemndslisens og rammene for kopiering til privat bruk, og vil komme tilbake til dette nedenfor.

«§ 2-8 Offentliggjøring og utgivelse»

Departementet foreslår følgende nye definisjon av offentliggjort;

«Et åndsverk er offentliggjort når det lovlig er gjort tilgjengelig for allmennheten.»

Endringen vil, slik vi forstår det, innebære at ikke bare opphavsmannen¹, men enhver som har fått overdratt et verkseksemplar fra opphavsmannen, kan beslutte å offentliggjøre verket ved å gjøre eksemplaret tilgjengelig for allmennheten i medhold av konsumpsjonsbestemmelsene (i form av spredning eller visning jf. gjeldende §§ 19 og 20), og det uten krav til at opphavsmannen samtykker til offentliggjøringen.

¹ I påvente av en mulig endring i benevnelsen av den som skaper et verk, om det blir opphaver, autor eller verksskaper, velger vi å benytte gjeldende «opphavsmannen».

MEDLEMSORGANISASJONER

Den norske Forfatterforening
Den norske Forleggerforening
Fagpressen
Forbundet Frie Fotografer
GRAFILL (Norsk organisasjon
for visuell kommunikasjon)
Mediebedriftenes Landsforening

Musikkforleggerne
NOPA Norsk forening for
komponister og tekstforfattere
Norges Fotografforbund
Norsk faglitterær forfatter- og
oversetterforening
Norsk Journalistlag

Norsk Komponistforening
Norsk kritikerlag
Norsk Oversetterforening
Norsk Redaktørforening
Norsk Revyforfatterforening
Norsk Tidsskriftforening

Norske Barne- og
Ungdomsbokforfattere
Norske Billedkunstnere
Norske Dramatikeres Forbund
Norske Kunsthåndverkere
Ny Musikk Komponistgruppe

ADRESSE

Postboks 1663 Vika, 0120 Oslo
Tlf.: 23 10 74 00 Faks: 23 10 74 10
E-post: kopinor@kopinor.no
Bankgiro: 5005.05.79848
Org.nr.: 964250340

www.kopinor.no

Endringen vil ha størst betydning for materiale som brev, manuskripter og musikkverk som en opphavsmann har sendt fra seg, innenfor eller utenfor sin private krets.

Opphavsmannen kan ta uttrykkelig forbehold ved overdragelsen om at eksemplaret ikke kan spres videre eller vises, men det er, som departementet selv påpeker, opphavsmannen som må bære risikoen hvis avtalen brytes. Det vil kun være et kontraktsbrudd hvis avtalen brytes, ikke et brudd på opphavsretten, og verket vil like fullt anses som offentliggjort.

Vi stiller oss skeptisk til en slik endring. Det har lenge vært særbestemmelser for kunstverk og fotografi, men når det gjelder andre verkstyper, mener vi at opphavsmannen skal ha enerett til å bestemme om og når verket skal offentliggjøres. Dette bør ikke gjøres til et avtalespørsmål hvor opphavsmannen må ta forbehold og uansett bære risikoen. Man kan ikke forvente at enkeltpersoner tar forbehold mot offentliggjøring for eksempel når man sender et privat brev til en nær venn eller et uferdig manuskript til en skribentkollega for vurdering. Opphavsrett innebærer også en rett til ikke å offentliggjøre verket, enn si utgi det.

For å gi et konkret eksempel: Et verk vil anses som offentliggjort når vedkommende som har fått et eksemplar, overdrar dette til et bibliotek eller arkiv. Dermed vil biblioteket/arkivet ha anledning til å fremstille eksemplarer og gi allmennheten tilgang til disse, for eksempel på terminaler i biblioteket jf. gjeldende åvl. § 16 jf. forskrift § 1-2 (3). Videre vil det blant annet være tillatt å sitere fra verket og kopiere det til privat bruk. Vi mener dette er å gå altfor langt og ber om at gjeldende bestemmelse om offentliggjøring, samt gjeldende § 19 første ledd annet punkt om spredning av eksemplar, videreføres.

Her skal også bemerkes at departementets forslag vil medføre at det blir andre konsumpsjonsbestemmelser for opphavsretten enn for utøver- og produsentrettighetene. For disse er det nemlig ikke foreslått noen tilsvarende endring av konsumpsjonsbestemmelsene, jf. ny § 3-1 tredje ledd hhv. § 3-5 tredje ledd. For lydopptak og film skal konsumpsjon av spredningsretten som følge av overdragelse av eksemplar på annen måte enn ved salg med utøverens/ produsentens samtykke fortsatt være betinget av at opptaket er offentliggjort. Da vil også begrepet «offentliggjort» i ny § 2-8 få et annet innhold for utøveres og produsenters rettigheter til lydopptak og film enn for opphavsmennenes rettigheter i samme materiale. Rammene for konsumpsjon av utøveres og produsenters rettigheter følger av utleiedirektivet art. 9 (2), og etter vår mening framstår like regler som et tungtveiende ytterligere argument for å videreføre gjeldende § 8 første ledd, samt § 19 første ledd annet punktum.

Videre foreslår departementet et tillegg til definisjonen av utgivelse som følger:

«... Et åndsverk er også utgitt når det med opphaverens samtykke er gjort tilgjengelig for allmennheten på en slik måte at det kan fremstilles eksemplar av verket.»

Kopinor har oppfordret departementet til å tydeliggjøre i lovteksten at også materiale som er lagt ut på internett anses å være utgitt i åndsverklovens forstand, i tråd med hvordan loven har vært forstått og praktisert jf. tidligere forarbeider. Vi setter pris på departementets forslag i så måte, men tror formuleringen er vanskelig å forstå og at den vil ha utilsiktede konsekvenser. Det er ikke umiddelbart forståelig at «på en slik måte at det kan fremstilles eksemplar av verket» sikrer til digital tilgjengeliggjøring på blant annet internett, men ikke kringkasting eller tilgjengeliggjøring av fysiske eksemplar på en måte som gjør det mulig å fremstille eksemplar, for eksempel ved å gjøre opptak eller fotografere. Vi tror det kan være hensiktsmessig at bestemmelsen er mer konkret, for eksempel:

«... Et åndsverk er også utgitt når det med opphavsmannens samtykke er gjort tilgjengelig for allmennheten på internett, i annet elektronisk kommunikasjonsnett eller i database, på en slik måte at brukeren selv velger tid og sted for tilgangen.»

Vi mener dette vil samsvare med Bernkonvensjonens definisjon av «publiserte verk» (art. 3 (3)) ved at eksemplar av verket er gjort tilgjengelig på en slik måte at det tilfredsstiller allmennhetens rimelige behov, samtidig som presiseringen i art. 3 (3) annen setning av hva som ikke skal anses som en utgivelse, er innebygget.

Vi antar at det ikke er departementets intensjon at kringkastingsprogrammer/-sendinger som gjøres tilgjengelig for strømming eller tidsforskutt bruk på internett, skal anses som utgitt. Vi oppfordrer departementet til å drøfte dette med Norwaco og andre berørte parter og klargjøre hva som skal gjelde for slike programmer/sendinger.

Videre mener vi det er nødvendig å analysere hvordan bestemmelsene om fastsettelse av verkets hjemland, og dermed vernetid, skal forstås når det gjelder verk som publiseres på internett først. Vil følgen av endringen være at alle verk som er publisert første gang på internett, skal anses som utgitt samtidig i Norge og i et annet land og følgelig være vernet direkte etter loven (som et norsk verk) jf. høringsutkastet § 10-1 første ledd b)? Om § 1-10 ikke dekker tilfellet, skal spørsmålet om hva som er verkets hjemland løses etter forskriftens § 6-3. Det er ikke ønskelig at hjemlandet alltid fastsettes til det landet i verden som har kortest vernetid (fordi det skjer en samtidig utgivelse i hele verden når noe legges ut på internett). Det er sannsynligvis heller ikke forenlig med intensjonen i Bernkonvensjonen. Et alternativ kan være å ta inn et tillegg i loven og/eller forskriften som beskriver hva som skal være tilknytningen til Norge og hva som er verkets hjemland når materialet tilgjengeliggjøres på internett.

Kompleksiteten i disse spørsmålene kan tilsi at gjeldende forståelse og definisjonen av «utgitt» foreløpig videreføres og at departementet kommer tilbake til definisjonene av både «offentliggjort» og «utgitt» ved en senere anledning.

«§ 4-1 Alminnelige bestemmelser for bruk av åndsverk etter dette kapittel»

Departementet foreslår en endring i ordlyden fordi «en utdatert språkbruk vil kunne bidra til mangelfull forståelse for betydningen av de ideelle rettighetene», men sier endringen ikke er ment å innebære realitetsendringer. Vi setter pris på departementets intensjon om å tydeliggjøre de ideelle rettighetene, men vil påpeke at det etter gjeldende § 11 har vært lagt til grunn at for eksempel mindre språklige endringer og oversettelse av verk ved eksamensbruk (§ 13a) normalt vil være akseptabelt, såfremt verkets karakter ikke forandres eller forringes. Etter forslaget kan et verk gjengis «i det omfang formålet krever», og det vil etter vår forståelse være snevrere enn «i den skikkelse eller størrelse øyemedet krever» og ikke omfatte ovennevnte eksempel. Vi kan ikke se at det er behov for en slik innsnevring og vil foreslå at gjeldende formulering opprettholdes eller omformuleres, for eksempel ved å si «i det omfang og i den skikkelse formålet krever».

Her skal også nevnes at regelen i åvl. § 3 fjerde ledd bør videreføres i den nye loven. Bestemmelsen er en angre- og reparasjonsregel som gir opphavsmannen mulighet for å avverge eller reparere skade når endringene i verket eller sammenhengen verket brukes i, viser seg å kunne skade opphavsmannens eller verkets anseelse eller egenart. Det er ikke slik at avtaler alltid sikrer opphavsmannen en mulighet til å vurdere resultatet før det tas i bruk. Langt fra alle opphavsmenn er profesjonelle, og det kan ikke forventes at alle opphavsmenn har

tilstrekkelig kunnskap om reglene til at de tar slike forbehold som departementet synes å forutsette. Dog er det sentrale her ikke avtaleforholdet, men opphavsmannens mulighet for å sikre seg at allmennheten ikke forbinder ham eller henne med resultatet.

«§ 4-3 Kopiering til privat bruk»

Departementet sier at vurderingen av om bruken er privat må skje uavhengig av om bruken dekkes av annen hjemmel eller ikke. Vi er ikke enige i dette. Utfordringen ligger nettopp i at det ofte er snakk om kopiering som ikke er klart innenfor det private området, men bruk som ligger tett opp til arbeid og undervisning. Vi opplever derfor at departementets utsagn ikke bare «muligens», men nokså klart, står i kontrast til departementets tidligere uttalelser i Ot.prp. nr. 15 (1994-1995), der rekkevidden av eksemplarframstilling til privat bruk ble drøftet nøye. Rammene for fribruksbestemmelsene må også framover vurderes i lys av om det foreligger avtalelisensavtaler på området.

Vi opprettholder vårt syn at kopieringsadgangen til privat bruk bør innskrenkes ved at personlig yrkesmessig bruk og eksemplarframstilling for utdanningsformål defineres ut av bestemmelsen om privat bruk. Dersom det likevel ikke gjøres, kan vi slutte oss til at Vederlagsnemndas innfallsvinkel om å se på «hva som er nødvendig for at de ansatte skal kunne utføre sine oppgaver på en forsvarlig måte», virker fornuftig. Vi påpeker at det samme resonnementet også må legges til grunn for kopiering til utdanningsformål.

Departementet har vurdert om det bør tas inn en særregel om at det ikke kan kopieres hele bøker, tilsvarende som i Sverige. Dette følger av tidligere forarbeider og har vært lagt til grunn som gjeldende rett også i Norge, men vi mener det kan være hensiktsmessig å konkretisere dette i en lovbestemmelse. På denne måten blir det tydeliggjort at privatbruksbestemmelsen ikke er ment å hjemle kopiering av hele bøker til erstatning for alminnelig kjøp. Ikke minst er dette nødvendig når det etter forskrift til åndsverkloven §§ 1-8 og 1-9 er tillatt å ta papirutskrift etter privatbruksbestemmelsen (gjeldende åvl. § 12) av digitalt materiale som er stilt til rådighet gjennom digitalt fjernlån eller for enkeltpersoners forskningsformål eller private studieformål. Departementets antakelse om at det vil være tungvint å kopiere en hel fysisk bok, vil ikke slå til i slike tilfeller.

Det er positivt at departementet åpner for at også rettighetshavere til tekst og billedmateriale kan kompenseres for kopiering som skjer til privat bruk. Departementet understreker at en eventuell endring ikke automatisk vil medføre en økning i de årlige bevilgningene. Vi forstår at det ikke kan ligge noen automatikk i bevilgningen, men forutsetter at det gjøres en faktisk vurdering av omfanget av kopieringen og økonomisk tap og at størrelsen på kompensasjonen fastsettes uavhengig av de til enhver tid bevilgende myndigheters prioritering, jf. for øvrig EU-domstolens kjennelse om den spanske kompensasjonsordningen (Case C-470/14, EGEDA v. Administración del Estado).

Vi overlater til medlemsorganisasjonene våre eventuelt å komme med innspill til betydningen av gjeldende forbud mot bruk av fremmed hjelp ved kopiering av musikkverk og filmverk til privat bruk. Vi vil imidlertid foreslå at bestemmelsen i forslaget tredje ledd første setning, hvis den blir innført, omformuleres for å gjøre den enklere tilgjengelig:

«Bestemmelsen i første ledd gir ikke rett til å benytte fremmed hjelp ved fremstilling av skulptur, billedvev, gjenstander av kunsthåndverk og kunstindustri, og ved kunstnerisk gjengivelse av andre kunstverk.»

«§ 4-5 Fri bruk ved offentlig fremføring og offentlig overføring i undervisning»

Vi synes det er underlig og svært uheldig at departementet ønsker å ta inn en presisering om at fremføring og overføring i ordinær klasseromsundervisning anses å skje innenfor det private området. Det er etter vår oppfatning uriktig og misvisende å påstå at en lærer og elevene i en klasse generelt har «nære og personlige bånd». En lærer, uansett om det er en kontaktlærer, timelærer eller vikar, er på jobb og skal legge til rette for god undervisning. Det er ikke noe privat eller personlig over det. Alminnelig forståelse av forslaget vil være at all fremføring eller overføring i forbindelse med undervisning i et klasserom er innenfor det private område, uavhengig av sammensetningen av undervisningsgruppen og personlige bånd. Departementet går dermed til og med mye lengre enn hva som anses å være gjeldende rett.

Oppfatningen om skoleklassen som en privat krets har først og fremst betydning for filmverk, siden slike verk ikke kan fremføres fritt i undervisning etter gjeldende § 21. Det er i dag flere muligheter for å klarere fremføring av film, og det er derfor ikke behov for en slik særbestemmelse. Vi anser det som en uskikk å ta inn i lovteksten bestemmelser som har som siktemål å spare det offentlige for utgifter på bekostning av rettighetshaverne.

Forslaget samsvarer videre svært dårlig med bestemmelsen om eksemplarfremstilling til bruk i undervisningen, jf. gjeldende § 13b.

Det er etter vår oppfatning riktig med en viss adgang til fri fremføring av verk i undervisning, men som tidligere spilt inn mener vi endring i teknologien gjør at bestemmelsen favner altfor vidt ved at også overføring av verk omfattes. Vi noterer oss at departementet sier at de «i denne omgang» ikke vil begrense bestemmelsen til fremføring kun for et tilstedeværende publikum. Vi oppfordrer departementet til å revurdere dette og uansett følge utviklingen nøye framover, siden endring i teknologi innebærer endring i måten opphavsrettslig beskyttet materiale «konsumeres» på, men ikke nødvendigvis endring i omfang. Det er viktig og nødvendig at åndsverkloven legger til rette for nye forretningsmodeller og ikke undergraver kollektiv forvaltning av rettigheter der det er hensiktsmessig.

«§ 4-10 Bruk av verk i arkiv, bibliotek og museer»

Kopinor har forståelse for at det kan være behov for en hjemmel til å fremstille eksemplarer for konkrete forskningsformål, som for eksempel språkforskning. Vi forutsetter imidlertid at forskningsformål også framover defineres snevert, slik at utnyttelsen ikke på noen måte kommer til erstatning for kjøp av materiale der det er naturlig eller for lisensiering i medhold av avtalelisensbestemmelsene i gjeldende åvl. § 13b, § 14 eller § 16a. «Forskningsformål» jf. forslagets § 4-10 skal naturligvis ikke kunne omfatte generell digitalisering og tilgjengeliggjøring for studenter på bachelor- og masternivå. Tilsvarende må også begrepet «forskning» i pliktavleveringsloven § 4c forstås og praktiseres snevert, slik at ikke studenter gis en generell tilgang til undervisningsmateriale «via bakveien». Vi vil komme tilbake til dette i forbindelse med høringen om ny forskrift om avleveringsplikt for allment tilgjengelig dokument og endringer i forskrift til åndsverkloven (ref. høringsbrev fra Kulturdepartementet av 20.6.2016).

«§ 4-19 Spredning av eksemplarer»

Som nevnt ovenfor under drøftelsen av ny § 2-8, mener vi at gjeldende § 19 første ledd annet punktum bør videreføres uendret.

Kopinor slutter seg for øvrig til departementets oppfatning om at det ikke inntreer konsumpsjon for digitale utgivelser, noe som innebærer at digitale eksemplarer ikke kan lånes ut uten rettighetshavernes samtykke. Det er maktpåliggende for rettighetshaverne at dette prinsippet

oppretholdes også framover. Det vil være helt ødeleggende for e-bokmarkedet dersom en e-bok kan lånes ut samtidig til et ubegrenset antall personer straks biblioteket har kjøpt ett eksemplar.

«§ 4-27 Tilfeldig og underordnet bruk av et verk»

Vi støtter ikke innføring av en generell bestemmelse om tilfeldig og underordnet bruk av verk. Vi kan ikke se at det er behov for en slik bestemmelse ved siden av gjeldende § 22 (ny § 4-22) og vil etterlyse eksemplere på når bestemmelsen vil være aktuell utover de tilfellene som omfattes av gjeldende § 23 andre ledd og § 25 første ledd andre punktum. Forslaget vil kunne føre til mange diskusjoner og konflikter, og det bidrar ikke til forenkling og tydeliggjøring, som jo er hovedformålet med totalrevisjonen.

«§ 4-36 Vilkår for bruk av verk ved avtalelisens»

Vi mener det er fornuftig å klargjøre representativitetskriteriet i avtalelisensbestemmelsen, men vil foreslå at «et stort antall» erstattes av «et betydelig antall». Dette peker mer i retning av seriositet og egnethet til effektiv rettighetsforvaltning enn på antallet medlemmer i seg selv.

Departementet foreslår at godkjenning kan gis for en periode på inntil ti år. Vi savner en begrunnelse for denne endringen og en vurdering av de praktiske sidene knyttet til den. Bli den gjennomført, må det gis helt klare overgangsregler slik at ingen eksisterende godkjenninger opphører uten at organisasjonene gjøres oppmerksom på det. Når det gjelder de godkjenningene som allerede er gitt, må det entydig avklares fra hvilket tidspunkt perioden begynner å løpe.

På Kopinors avtaleområder er både opphavsmannsorganisasjonene og Kopinor godkjent, og for opphavsmannsorganisasjoner er godkjenning en betingelse for å være medlem i Kopinor. Det vil bli svært uryddig om godkjenningene gis for forskjellige perioder (for eksempel ved opprettelsen av en ny organisasjon som godkjennes og opptas som medlem i Kopinor). Departementet har dessuten godkjent flere organisasjoner på samme avtalelisensområde. For eksempel er både BONO og Kopinor (i tillegg til grunnorganisasjonene) godkjent for å inngå avtalelisensavtaler med arkiv, bibliotek og museer etter gjeldende § 16a. Endringen vil kunne medføre at det etter hvert løper forskjellige frister for hver enkelt organisasjon, avhengig av hvilket område det er snakk om.

Det vil også være problematisk at en godkjenningsperiode ikke vil sammenfalle med avtaleperiodene. Kopinor forhandler mange avtaler og med forskjellig varighet, fra ett til fem år, og det vil være uheldig dersom godkjenningsperioden utløper midt i en avtaleperiode. Det kan bli vanskelig og arbeidskrevende å holde orden på periodene, både for organisasjonene og departementet. Vi stiller derfor spørsmål ved om det er hensiktsmessig å innføre en slik absolutt periode. Om det gjøres, vil det være behov for regler om hvilken betydning det vil ha for allerede inngåtte avtaler dersom godkjenningen bortfaller og ny godkjenning ikke gis.

«§ 4-38 Tvisteløsning ved avtalelisens»

Vi fastholder vårt standpunkt om at bestemmelsen om subsidiær nemndslisens ikke er forenlig med Norges internasjonale forpliktelser og viser til vårt innspill av 18. juni 2015, samt høringsuttalelser av 5. september 2014, 12. mai 2015 og brev til Familie- og kulturkomiteen av 19. mai 2015. Vi savner en materiell drøfting av og hjemmelsgrunnlag for en nemndslisens, særlig for digital kopiering.

Vi mener for øvrig at det prinsipielt sett vil være riktig at Vederlagsnemnda også framover oppnevnes av sorenskriveren i Oslo tingrett i og med at Kulturdepartementet eller annet statlig organ vil være part i flere av de aktuelle sakene.

«§ 4-39 Organisasjoners søksmålsrett»

Departementet ber om synspunkter på om organisasjon som er godkjent til å inngå avtaler med avtalelisensvirkning etter den generelle avtalelisensbestemmelsen, også bør ha søksmålsrett og rett til å kreve erstatning tilsvarende reglene for de spesielle avtalelisensene. Vi mener det vil være hensiktsmessig med like bestemmelser, særlig fordi den generelle avtalelisensen kan tenkes å supplere de spesielle avtalelisensene. Det samme bør også gjelde for organisasjoners påtalerett, jf. ny § 9-2 fjerde ledd.

«§ 9-3 Erstatning og vederlag»

Etter gjeldende rett kan en rettighetshaver kreve både erstatning og oppreisning ved brudd på opphavsretten. Dette kan særlig være aktuelt når også de ideelle rettighetene er krenket. De økonomiske rettighetene kan være overdratt til en erverver som vil kunne søke erstatning for tapt fortjeneste, mens opphavsmannen kan søke oppreisning for brudd på de ideelle rettighetene. Vi forstår departementets forslag slik at rettighetshaveren (én eller flere?) må velge ett av de to alternativene, noe som i så fall er uheldig.

«§ 9-5 Tillatelse til bruk»

Departementet foreslår en ny bestemmelse om at retten, når helt særlige grunner foreligger, kan gi tillatelse til bruk av rettigheten mot rimelig vederlag til rettighetshaveren og på passende vilkår for øvrig, forutsatt at tillatelsen bare gis til den som har handlet i aktsom god tro. Domstolen kan gi tillatelse også til handlinger som en bruker «tar sikte på å gjennomføre» i hele eller deler av vernetiden. Dette er en langt mer vidtgående hjemmel enn åvl. § 56 annet ledd annet punktum.

Vi kan ikke se at det er behov for en slik endring som foreslått og mener at det ikke vil være riktig eller rimelig at en domstol skal kunne gi tillatelse for en framtidig bruk som hverken er igangsatt eller er forberedt ved fremstilling eller anskaffelse av eksemplar. En bruker som ikke har klarert rettighetene, bør selv bære ansvaret for at investeringer kan gå tapt.

Vi stiller oss til disposisjon for samtaler om våre innspill dersom departementet ønsker det.

Vennlig hilsen
KOPINOR

Yngve Slettholm
administrerende direktør

Hege Døssland
avdelingssjef